

“*সংগমযুগ উৎসৱৰ যুগ, ব্ৰাহ্মণ জীৱন উৎসাহৰ জীৱন*”

আজি হ’লিয়েষ্ট (পবিত্ৰতম), হাইয়েষ্ট (উচ্চতম) পিতাই নিজৰ হ’লি (পবিত্ৰ) আৰু হেপ্তী (সুখী) হংসসকলৰ সৈতে হ’লি উদযাপন কৰিবলৈ আহিছে। ত্ৰিমূৰ্তি পিতাই তিনি প্ৰকাৰৰ হ’লিৰ দিব্য ৰহস্য শুনাবলৈ আহিছে। এনেয়ে সংগমযুগ হ’লি যুগ হয়। সংগমযুগ উৎসৱৰ যুগ হয়। তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলৰ প্ৰতিটো দিন, প্ৰত্যেক সময় উৎসাহ ভৰা উৎসৱ হয়। অষ্টানী আত্মাই নিজকে উৎসাহী কৰিবলৈ উৎসৱ উদযাপন কৰে। কিন্তু তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলৰ বাবে এই ব্ৰাহ্মণ জীৱন হৈছে উৎসাহৰ জীৱন। উদ্দীপনা, আনন্দেৰে ভৰা জীৱন হয় সেয়েহে সংগমযুগেই উৎসৱৰ যুগ হয়। ঈশ্বৰীয় জীৱন সদায় উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ জীৱন হয়। সদায় আনন্দত নাচি, গুণাৰ শক্তিশালী অমৃত পান কৰি, সুখৰ গীত গাই, অন্তৰৰ স্নেহৰ গীত গাই নিজৰ জীৱন যাপন কৰি আছে। অষ্টানী আত্মাই এদিন উদযাপন কৰে, খন্তেকৰ বাবে উৎসাহত থাকে আকৌ যেনেকুৱা আছিল তেনেকুৱাই হৈ যায়। তোমালোকে উৎসৱ উদযাপন কৰি পবিত্ৰ হৈ যোৱা আৰু আনকো পবিত্ৰ কৰি তোলা। তেওঁলোকে কেৱল উদযাপন কৰে আৰু তোমালোকে উদযাপন কৰি হৈ যোৱা। তিনি প্ৰকাৰৰ হ’লি উদযাপন কৰে – এক জ্বলোৱাৰ হ’লি। দ্বিতীয়টো ৰং লগোৱাৰ হ’লি। তৃতীয়টো মংগল মিলন উদযাপন কৰাৰ হ’লি। এই তিনিওটি হ’লি হয় আত্মিক ৰহস্যৰ পৰা, কিন্তু তেওঁলোকে স্থূল ৰূপত উদযাপন কৰি থাকে। এই সংগমযুগত তোমালোক মহান আত্মাসকল যি পিতাৰ হৈছা অৰ্থাৎ হ’লি হৈছা তোমালোকে প্ৰথমে কি কৰা? প্ৰথমে সকলো পুৰণা স্বভাৱ সংস্কাৰ যোগ অগ্নিৰে ভস্ম কৰা অৰ্থাৎ জ্বলোৱা। তাৰ পিছত স্মৃতিৰ দ্বাৰা পিতাৰ সংগৰ ৰং লাগে। তোমালোকেও প্ৰথমে জ্বলোৱাৰ হ’লি উদযাপন কৰা তাৰ পিছত? আকৌ প্ৰভুৰ সংগৰ ৰঙত ৰঙীন হৈ যোৱা। যি পিতাৰ গুণ সেয়া তোমালোকৰ গুণ হৈ যায়, যি পিতাৰ শক্তি সেয়া তোমালোকৰ খাজনা হৈ যায়। তোমালোকৰ সম্পত্তি হৈ যায়। সংগৰ ৰং এনেকৈ অবিনাশী ৰূপত লাগি যায়, এই আত্মিক ৰঙৰ হ’লি উদযাপন কৰি থাকা তেন্তে আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ, পিতা আৰু সন্তানৰ শ্ৰেষ্ঠ মিলনৰ মেলা সদায় হৈয়ে থাকে। অষ্টানী আত্মাসকলে তোমালোকৰ এই আত্মিক হ’লিৰ সোঁৱৰণিৰ ৰূপত উদযাপন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। তোমালোকৰ প্ৰেক্ষিকেল উৎসাহ ভৰা জীৱনৰ ভিন্ন-ভিন্ন সোঁৱৰণি উদযাপন কৰি খন্তেকৰ কাৰণে আনন্দিত হৈ যায়। প্ৰতিটো খোজত, তোমালোকৰ শ্ৰেষ্ঠ জীৱনত যি বিশেষত্ব প্ৰাপ্ত হ’ল তাক স্মৰণ কৰি তেওঁলোকেও অলপ সময়ৰ বাবে আনন্দ উদযাপন কৰি থাকে। ইয়াৰ সোঁৱৰণি দেখি বা শুনি হৰ্ষিত নোহোৱা জানো যে আমাৰ বিশেষত্বৰ সোঁৱৰণ কৰা হয়! তোমালোকে মায়াক জ্বলালা আৰু তেওঁলোকে হ’লিকা বনাই জ্বলাই দিয়ে। ইমান ৰমণীয় কাহিনী ৰচিলে যি শুনি-শুনি তোমালোকৰ হাঁহি উঠিব যে আমাৰ কথা কেনেকুৱা কৰি দিলে! হ’লি উৎসৱ তোমালোকৰ ভিন্ন-ভিন্ন প্ৰাপ্তিৰ স্মাৰক ৰূপত উদযাপন কৰে। এতিয়া তোমালোক সদায় আনন্দিত হৈ থাকা। আনন্দ প্ৰাপ্তিৰ সোঁৱৰণি হিচাপে বহুত আনন্দিত হৈ হ’লি উদযাপন কৰে। সেই সময়ত সকলো দুখ পাহৰি যায়। আৰু তোমালোকে চিৰকালৰ বাবে দুখ পাহৰি গ’লা। তোমালোকৰ আনন্দৰ প্ৰাপ্তিৰ সোঁৱৰণি উদযাপন কৰে।

আৰু উদযাপন কৰাৰ সময়ত সৰু ডাঙৰ সকলোৱে অতি ফুৰ্তি-তামচাৰে বিনোদনৰ ৰূপত উদযাপন কৰে। সেই দিনটোৰ কাৰণে সকলোৰে মুডো (মানসিক অৱস্থাও) ফুৰ্তিবাজ হৈ থাকে। এয়া হৈছে তোমালোকৰ ডবল লাইট হোৱাৰ সোঁৱৰণি। যেতিয়া প্ৰভু-সংগৰ ৰঙত ৰঙীন হৈ যোৱা তেতিয়া ডবল লাইট হৈ নোযোৱা জানো। গতিকে এইটো বিশেষত্বৰ সোঁৱৰণি। আৰু এটা কথা- এই দিনটোত সৰু-ডাঙৰ সকলো সম্বন্ধীয়সকল সমান স্বভাৱত থাকে। লাগিলে সৰু নাতিয়েই হওক সিও দাদাক ৰং লগায়। সকলোৱে সম্বন্ধৰ, বয়সৰ বোধ পাহৰি যায়। সমান ভাৱত আহি যায়। এয়াও তোমালোকৰ বিশেষ সমান ভাৱ অৰ্থাৎ ভাই-ভাইৰ স্থিতি আৰু কোনো দৈহিক সম্বন্ধৰ দৃষ্টি নাই, এয়া হৈছে ভাই-ভাইৰ সমান স্থিতিৰ সোঁৱৰণি। আৰু এটা কথা- এই দিনটোত ভিন্ন-ভিন্ন ৰঙেৰে খুব পিচকাৰী ভৰাই ইজনে সিজনক ৰং লগায়। এয়াও এই সময়ৰ তোমালোকৰ সেৱাৰ সোঁৱৰণি হয়। যিকোনো আত্মাক তোমালোকে দৃষ্টিৰ পিচকাৰীৰ দ্বাৰা প্ৰেম স্বৰূপ কৰি তোলাৰ ৰং, আনন্দ স্বৰূপ কৰি তোলাৰ ৰং, সুখৰ, শান্তিৰ, শক্তিৰ কিমান ৰং লগোৱা? এনেকুৱা ৰং লগোৱা যি চিৰকালৰ বাবে থাকি যায়। আঁতৰাবলগীয়া নহয়। পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া নহয়। আৰুহে প্ৰত্যেক আত্মাই এইটোৱে বিচাৰে যে সদায় এই ৰঙত ৰঙীন হৈ থাকো। তেন্তে সকলোৰে ওচৰত আত্মিক ৰঙৰ আত্মিক দৃষ্টিৰ পিচকাৰী আছে নহয়! হ’লি নেখেলা জানো! এই আত্মিক হ’লি তোমালোক সকলোৰে জীৱনৰ সোঁৱৰণি হয়। এনেকুৱা বাপদাদাৰ সৈতে মংগল মিলন উদযাপন কৰিছা যে মিলন উদযাপন কৰি পিতাৰ সমান হৈ গ’লা। এনেকুৱা মংগল মিলন উদযাপন কৰিছা যে কস্মাইও (পিতাৰ সৈতে একত্ৰ)

হৈ গ'লা। কোনেও পৃথক কৰিব নোৱাৰে।

আৰু এটা কথা - এই দিনটি সকলো হৈ যোৱা কথা পাহৰি যোৱাৰ দিন। 63 জন্মৰ হৈ যোৱা কথা পাহৰি নোযোৱা জানো। অতীতক বিন্দু লগাই দিয়া সেয়েহে হ'লিৰ অৰ্থ “যি হৈ গ'ল সেয়া হৈ গ'ল” বুলিও কয়। ঘোৰ শত্ৰুতাকো পাহৰি মিলন উদযাপন কৰাৰ দিন হিচাপে পালন কৰা হয়। তোমালোকেও আত্মাৰ শত্ৰু আসুৰি সংস্কাৰ, আসুৰি স্বভাৱ পাহৰি প্ৰভু মিলন উদযাপন কৰিলা নহয়! সংকল্প মাত্ৰও পূৰণা সংস্কাৰ যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। এওঁলোকেও তোমালোকৰ পাহৰি যোৱাৰ বিশেষত্বৰ সোঁৱৰণি উদযাপন কৰি আছে। তেন্তে শুনিলা তোমালোকৰ কিমান বিশেষত্ব আছে? তোমালোকৰ প্ৰতিটো গুণৰ, প্ৰতিটো বিশেষত্বৰ, কৰ্মৰ ভিন্ন-ভিন্ন সোঁৱৰণি বনাই দিলে। যাৰ প্ৰতিটো কৰ্ম স্মৰণীয় হৈ যায়, যাক স্মৰণ কৰি আনন্দিত হৈ যায় তেওঁলোক স্বয়ং কিমান মহান হয়? নিজেই নিজক বুজিলানে যে তোমালোক কোন হোৱা? হ'লিতো হোৱা, কিন্তু কিমান বিশেষ হোৱা!

ডবল বিদেশীসকলে এই নিজৰ শ্ৰেষ্ঠতাৰ সোঁৱৰণিৰ কথা নাজানিব পাৰে কিন্তু তোমালোকৰ স্মৰণৰ মহত্ব জগতৰ মনুষ্যই স্মৰণ কৰি সোঁৱৰণি উদযাপন কৰি আছে। বুজিলা হ'লি কি হয়? তোমালোক সকলোতো ৰঙত ৰঙীন হৈ আছে। এনেকুৱা প্ৰেমৰ ৰঙত ৰঙীন হৈ গ'লা যে পিতাৰ বাহিৰে আৰু একো দৃষ্টিগোচৰ নহয়। স্নেহতে থাই-বই, খোজকাটি, গাই, নাচি থাকা। দূত ৰং লাগি গ'ল নহয় নে কেঁচা? কোনটো ৰং লাগিল কেঁচা নে পকা? যি হৈ গ'ল সেয়া পাহৰি গ'লানে? ভুলতো যাতে পূৰণা কথা স্মৃতিলৈ নাহে। কোৱা নহয় যে কি কৰিম আহি গ'ল। এয়া ভুলতে আহি যায়। নতুন জন্ম, নতুন কথা, নতুন সংস্কাৰ, নতুন সৃষ্টি, এই ব্ৰাহ্মণ সংসাৰো নতুন সংসাৰ হয়। ব্ৰাহ্মণৰ ভাষাও নতুন। আত্মাৰ ভাষা নতুন নহয় জানো! তেওঁলোকে কি কয় আৰু তোমালোকে কি কোৱা! পৰমাত্মাৰ প্ৰতিও নতুন কথা। তেন্তে ভাষাও নতুন, ৰীতি-প্ৰথাও নতুন, সম্বন্ধ-সম্পৰ্কও নতুন সকলো নতুন হৈ গ'ল। পূৰণা সমাপ্ত হ'ল। নতুন আৰম্ভ হ'ল, নতুন গীত গোৱা। পূৰণা নহয়। ‘কি’, ‘কিয়’ এয়া হৈছে পূৰণা গীত। আহা, ৰাহ, অহো! এয়া হ'ল নতুন গীত। তেন্তে কোনটো গীত গোৱা? “হায় হায়”ৰ গীততো নোগোৱা নহয়! হায় হায় কৰোঁতা জগতত বহুত আছে তোমালোক নোহোৱা। তেন্তে অবিনাশী হ'লি উদযাপন কৰিলা অৰ্থাৎ যি হৈ গ'ল সেয়া পাহৰি সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ হৈ গ'লা। পিতাৰ সংগৰ ৰঙত ৰঙীন হৈ গ'লা। তেন্তে হ'লি উদযাপন কৰিলা নহয়!

সদায় পিতা আৰু মই, একেলগে আছে। আৰু সংগমযুগত সদায় লগত থাকিব। বেলগ হ'বই নোৱাৰে। এনেকুৱা উৎসাহ-উদ্দীপনা অন্তৰত আছে নহয় যে মই আৰু মোৰ বাবা! নে পৰ্দাৰ পিছফালে তৃতীয়ও কোনোবা আছে? কেতিয়াব নিগনি কেতিয়াবা মেকুৰী ওলাই আহে, এনেতো নহয়। সকলো সমাপ্ত হৈ গ'ল নহয়! যেতিয়া পিতাক পালা তেন্তে সকলো প্ৰাপ্ত হ'ল। আৰু একো বাকী নাথাকে। সম্বন্ধীয়ও বাকী নাথাকে, খাজনাও বাকী নাথাকে, শক্তিও বাকী নাথাকে, গুণো বাকী নাথাকে, গুণো বাকী নাথাকে, কোনো প্ৰাপ্তিয়ে বাকী নাথাকে। তেন্তে বাকী আৰু কি লাগে, ইয়াকে কোৱা হয় হ'লি উদযাপন কৰা। বুজিলা!

তোমালোক কিমান আনন্দিত হৈ থাকা। নিচিন্ত বাদশ্বাহ, এটি কড়ি নোহোৱা সত্বেও বাদশ্বাহ, বেগমপুৰৰ বাদশ্বাহ। এনেকুৱা আনন্দত আন কোনো থাকিব নোৱাৰে। জগতৰ চহকীৰো চহকী হওক বা জগতত প্ৰসিদ্ধ কোনো ব্যক্তি হওক, বহুত শাস্ত্ৰবাদী হওক, বেদৰ পাঠ পঢ়োতা হওক, ঐকান্তিক ভক্তি কৰোঁতা হওক, এক নম্বৰ বৈজ্ঞানিক হওক, যি কোনো বৃত্তিধাৰীৰ হওক কিন্তু এনেকুৱা আনন্দৰ জীৱন হ'ব নোৱাৰে, য'ত পৰিশ্ৰম নাই, প্ৰেমই প্ৰেম আছে। চিন্তা নাই কিন্তু শুভচিন্তক হয়, শুভচিন্তন আছে। এনেকুৱা আনন্দৰ জীৱন সমগ্ৰ বিশ্বত পৰিক্ৰমা কৰা, যদি কাৰোবাক পোৱা তেন্তে লৈ আনা। সেয়েহে গীত গোৱা নহয় - মধুবনত, পিতাৰ সংসাৰত আনন্দই আনন্দ আছে। থাওঁতেও আনন্দ, শোৱতেও আনন্দ। দৰব থাই হোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। পিতাৰ লগত শুই যোৱা তেতিয়া দৰব খোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। অকলে শোৱা তেতিয়া কোৱা হাই ব্লাডপ্ৰেচাৰ আছে, বিষ আছে, তেতিয়া দৰব ল'বলগীয়া হয়। পিতা লগত থাকক, বচ বাবা আপোনাৰ লগত শুই আছে, এয়া হ'ল দৰব। এনেকুৱাও সময় আহিব যিদৰে আদিতো দৰব আদি ব্যৱহাৰ নহৈছিল। মনত আছে নহয়। আৰম্ভণিতে কিমান সময় দৰব নাছিল। অৱশ্যে হয়, অলপ মাখন থাই লৈছিল। দৰব খোৱা নাছিল। যিদৰে আদিতো প্ৰেক্টিচ (অভ্যাস) কৰাইছিল নহয়। পূৰণা শৰীৰে আছিল। অন্ততো সেই আদিৰ দিনবোৰ ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) হ'ব। সকলোৱে বহুত বিচিত্ৰ সাক্ষাৎকাৰো কৰি থাকিব। বহুতৰে ইচ্ছা থাকে নহয় যে এবাৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈ যাওক। অন্তলৈকে যি দূত হ'ব তেওঁলোকে সাক্ষাৎকাৰ কৰিব অকৌ সেয়াই সংগঠনৰ ভৰ্তি হ'ব। সেৱা পুৰা হৈ যাব। এতিয়া সেৱাৰ বাবে অ'ত ত'ত গুছি গৈছা! অকৌ সকলো নদী সাগৰত সমাহিত হৈ যাব। কিন্তু সময় বৰ নিদাৰুণ হ'ব। সাধন থকা সত্বেও কাম নকৰিব সেয়েহে বুদ্ধিৰ লাইন বহুত ক্লিয়াৰ (স্পষ্ট) হোৱা উচিত যাতে আগতেই উপলব্ধি হয় যে এতিয়া কি কৰিব

লাগিব। যদি এক চেকেণ্ডো দেৰি কৰা তেন্তে গ'লা। যেনেকৈ তেওঁলোকেও যদি বুটাম টিপিবলৈ এক চেকেণ্ডো দেৰি কৰে তেন্তে কি ৰিজাল্ট হ'ব? ইয়াতো যদি উপলব্ধি হোৱাত এক চেকেণ্ডো দেৰি হৈ যায় তেন্তে গৈ পোৱা কঠিন হ'ব। তেওঁলোকো কিমান মনোযোগেৰে বহি থাকে। গতিকেগতিকে এয়া হৈছে বুদ্ধিৰ দ্বাৰা উপলব্ধি। যেনেকৈ আৰম্ভণিতে ঘৰত বহি থাকোতে আৰাজ আহিল, নিমন্ত্ৰণ আহিল যে আহা, উপস্থিত হোৱা, এতিয়া ওলোৱা। আৰু তৎক্ষণাত ওলাই আহিল। সেইদৰে অন্ততো পিতাৰ আৰাজ আহি পাব। যিদৰে সাক্ষাৎ সকলো সন্তানক মাতিছিল তেনেকৈতেনেকৈ আকাৰ ৰূপত সকলো সন্তানক “আহা আহা” বুলি আহ্বান কৰিব। কেৱল আহিবা আৰু লগত যাব। এইদৰে সদায় নিজৰ বুদ্ধি ক্ৰিয়াৰ হওক যদি মনোযোগ অন্য ক'ৰবাত যায় তেন্তে পিতাৰ আৰাজ, পিতাৰ আহ্বান মিচ হৈ যাব। এই সকলোবোৰ হ'বই।

টিচাৰ্চসকলে ভাবি আছে যে আমিতো উপস্থিত হৈ যা'ম। এয়াও হ'ব পাৰে যে তোমালোকক তাতেই পিতাই ডাইৰেকচন (নিৰ্দেশনা) দিব। তাত কিবা বিশেষ কাৰ্য হ'ব। তাত অন্য বহুতক শক্ত দিবলগীয়া হ'ব। লগত লৈ যাবলগীয়া হ'ব। এয়াও হ'ব কিন্তু পিতাৰ ডাইৰেকচন অনুসৰি চলি থাকিব। মনমতেৰে নহয়। আসক্তিৰে নহয়। হয় মোৰ সেৱাকেন্দ্ৰ; এয়া যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। অমুক জিজ্ঞাসুকো লগত লৈ যাওঁ, এওঁ অনন্য হয়, সহায়কাৰী হয়। এনেকুৱাও নহয়। ককাৰোবাৰ বাবেও যদি ৰোৱা তেন্তে ৰৈ যাব। এনেকৈ তৈয়াৰ হৈছা নহয়। ইয়াকে এভাৰেডি (সদাপ্ৰস্তুত) বুলি কয়। সদায় সকলো যাতে সামৰি থোৱা থাকে। সেই সময়ত সামৰাৰ সংকল্প যাতে নাহে। এইটো কৰি লওঁ, এইটো কৰি লওঁ। সাক্ষাৎ মনত আছে নহয় যিসকল সেৱাধাৰী সন্তান আছিল তেওঁলোকৰ স্থূল টালি-টোপোলা সদায় সাজু আছিল। ট্ৰেন আহি পাবলৈ 5 মিনিট আছে আৰু ডাইৰেকচন পোৱা গৈছিল যে যোৱা। তেন্তেসেয়ে টালি-টোপোলা সাজু কৰি ৰাখিছিল। এটা ষ্টেচনত ট্ৰেন আহি পাইছিল - আৰু তেওঁ গৈ আছে। এনেকুৱাও অনুভৱ কৰিলা নহয়। এয়াতো মনৰ স্থিতিত টালি-টোপোলা সাজু হৈ থাকিব লাগে। পিতাই মাতিলে আৰু সন্তানসকল যাতে হাজিৰ হৈ যায়। ইয়াকে এভাৰেডি বুলি কোৱা হয়। অচ্ছা।

এইদৰে সদায় সংগৰ ৰঙত ৰঙীন হৈ থকা, সদায় যি হৈ গ'ল সেয়া পাহৰিবৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যত শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলাঁতা, সদায় পৰমাত্মা মিলন উদযাপন কৰোঁতা, সদায় প্ৰতিটো কৰ্ম স্মৃতিত থাকি কৰোঁতা অৰ্থাৎ প্ৰতিটো কৰ্ম স্মৰণীয় কৰি তোলাঁতা, সদায় আনন্দত নাচি গাই সংগমযুগৰ আনন্দ উদযাপন কৰোঁতা, এনেকুৱা পিতাৰ সমান পিতাৰ প্ৰতিটো সংকল্পক উপলব্ধি কৰোঁতা, সদায় বুদ্ধি শ্ৰেষ্ঠ আৰু স্পষ্ট কৰি ৰাখোঁতা, এনেকুৱা হ'লি হেপি (সুখী) হংসসকলৰ প্ৰতি বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

বাপদাদাই সকলো সন্তানৰ পত্ৰৰ উত্তৰ দি হ'লিৰ মোবাৰক দিলে

চাৰিওফালৰ দেশ বিদেশৰ সকলো সন্তানৰ স্নেহভাৰা, উৎসাহ-উদ্দীপনা ভাৰা আৰু ক'ৰ-ক'ৰ পৰা নিজৰ পুৰুষাৰ্থৰ প্ৰতিজ্ঞা ভাৰা সকলোৰে পত্ৰ আৰু সংবাদ বাপদাদাই প্ৰাপ্ত কৰিলে। বাপদাদাই সকলো হ'লি হংসক সদায় “যেনেকুৱা পিতা তেনেকুৱা মই” এইটো স্মৃতিৰ বিশেষ শ্লোগান বৰদানৰ ৰূপত মনত পেলাই দিছে। যি কোনো কৰ্ম কৰোঁতে, সংকল্প কৰোঁতে প্ৰথমে পৰীক্ষা কৰা যে যি পিতাৰ সংকল্প এইটো সেয়াই সংকল্প হয়নে। যি পিতাৰ কৰ্ম সেয়াই মোৰ কৰ্ম হয়নে। চেকেণ্ডত পৰীক্ষা কৰা আৰু সাক্ষাৎ আনা। তেতিয়া সদায়েই পিতাৰ সমান শক্তিশালী আত্মা হৈ সফলতা অনুভৱ কৰিব। সফলতা জন্মসিদ্ধ অধিকাৰ হয়, এনেকুৱা সহজ প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ কৰিব। মই স্বয়ং সফলতাৰ তৰা হওঁ তেতিয়া সফলতা মোৰ পৰা পৃথক হ'ব নোৱাৰে। সফলতাৰ মালা সদায় ডিঙিত পৰিধান কৰা আছে অৰ্থাৎ প্ৰতিটো কৰ্মত অনুভৱ কৰি থাকিব। বাপদাদাই আজি এই হ'লিৰ সংগঠনত তোমালোক সকলো হ'লি হংসক সন্মুখত চাই আছে, উদযাপন কৰি আছে। স্নেহেৰে সকলোকে চাই আছে - সকলোৰে বিশেষত্বৰ বিভিন্ন সুবাস লৈ আছে। প্ৰত্যেকৰে বিশেষত্বৰ কিমান মিঠা সুবাস। পিতাই প্ৰত্যেক বিশেষ আত্মাক বিশেষত্বৰে চাই এইটোৱে গীত গায় - ৰাহ মোৰ সহজ যোগী সন্তান! ৰাহ মোৰ পদমাপদম ভাগ্যশালী সন্তান! তেন্তে সকলোৱে নিজৰ-নিজৰ বিশেষত্ব আৰু নাম সহিত সন্মুখত নিজকে অনুভৱ কৰি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ স্বীকাৰ কৰিব। আৰু সদায় পিতাৰ চৰ্চছায়াত থাকিব। মায়াৰ ভয় নকৰিব। সৰু কথা হয়, ডাঙৰ কথা নহয়। সৰুক ডাঙৰ নকৰিব। ডাঙৰক সৰু কৰিব। উদ্ভূত থাকিব। তেতিয়া ডাঙৰ সৰু হৈ যাব। তলত থাকিলে তেন্তে সৰুও ডাঙৰ হৈ যাব সেয়েহে বাপদাদাৰ সংগ আছে, হাত আছে গতিকে ভয় নাখাবা, খুব উৰা, উৰন্ত কলাৰে চেকেণ্ডত সকলো অতিক্ৰম কৰা। পিতাৰ সংগই সদায় নিৰাপদে ৰাখে। আৰু ৰাখিব। অচ্ছা - সকলোকে কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা, অতি আদৰৰ বুলি কৈ বাপদাদাই হ'লিৰ মোবাৰক দি আছে। (তাৰ পাছত বাপদাদাৰ লগত সকলো সন্তানে হ'লি উদযাপন কৰিলে আৰু পিকনিক খালে)

বৰদান:

উম্ব পিতা, উম্ব মই আৰু উম্ব কাৰ্য এইটো স্মৃতিৰে শক্তিশালী হওতা পিতাৰ সমান হোৱা
যিদৰে আজিকালি জগতত কোনোবা ভি. আই. পি.ৰ সন্ধান হ'লে তেতিয়া তেওঁ নিজকো ভি. আই. পি. বুলি
ভাবিব। কিন্তু পিতাতকৈ উম্বতো কোনো নাই। আমি এনেকুৱা উম্বৰো উম্ব পিতাৰ সন্ধান উম্ব আত্মা হওঁ -
এইটো স্মৃতিয়ে শক্তিশালী কৰি তোলে। উম্ব পিতা, উম্ব আমি আৰু উম্ব কাৰ্য - এনেকুৱা স্মৃতিত
থাকোতাসকল সদায় পিতাৰ সমান হৈ যায়। গোটেই বিশ্বৰ আগত শ্ৰেষ্ঠ আৰু উম্ব আত্মা তোমালোকৰ
বাহিৰে আন কোনো নহয়। সেয়েহে তোমালোকৰে গায়ন আৰু পূজন হয়।

স্লোগান:

সম্পূৰ্ণতাৰ দৰ্পণত সূক্ষ্ম আসক্তিসমূহক পৰীক্ষা কৰা আৰু মুক্ত হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!